Onbeş günlük
DURUM
TKP. Yayın Bürosu

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz !

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİNİN ENFORMASYON BÜLTENİ

Sayı 23 (182) 1 Ocak 1977

Açıklama

Demirel hükümeti faşizme tırmanmada üsteliyor. Bir yandan kanlı saldırıları artırıyor, öte yandan yeni yeni provokasyonlar plânlıyor. Bu provokasyonlardan biri de, polisin sabotaj plânları ele geçirdiği haberini yaymasıdır. Bu provokasyona da Komünist Partisi'nin adını katmaya kalkışmasıdır.

Bütün bunlar,hükümetin,en gerici çevrelerin,MİT'in,CİA'nın eliyle hazırladıkları plânlardır. Güya sabotajlar hazırlanmış,bunları hazırlıyanlar da "Marksçı-Leninci" Komünist Partisi imiş !

Bilindiği gibi Maocu'lar,goşistler kendilerini maskelemek,büyük burjuvazinin plânlarına daha iyi hizmet edebilmek, kamuoyunu şaşırtmak için dünyanın her yönünde olduğu gibi Türkiye'de de "Marksçı-Leninci Komünist Partisi" adını kullanmaktadırlar.

Bunlar Marksizmle-Leninizmle hiçbir ilişkileri olmadığı gibi,Komünist Partisi ile de hiçbir ilişkileri yoktur. Komandolar, Ülkü Ocakları gibi bunları da besleyen,örgütleyen, emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazidir. Halk düşmanı hükümettir.

Türkiye Komünist Partisi Maocu'lara,goşistlere,serüvenciliğe karşı savaşmış ve devrim taktiğini işçi sınıfının yürüttüğü sınıf savaşından ayırmamıştır. TKP'nin Program ve Tüzüğü, savaş stratejisi ve taktiği işçi sınıfının savaşımını, halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımını örgütlemeyi ve ona öncülük yapmayı önerir.

Türkiye Komünist Partisi

20 Aralık 1976 Merkez Komitesi

MC hükümetinin kanlı saldırıları sürüyor

Egemen güçlerin,gerici-faşist karması Demirel hükümetinin tezgâhladığı kanlı saldırıların ardı arası kesilmiyor. Faşist komandoların,Maocu ajanların polisle birlikte sürdürdükleri saldırılar sonucu, hemen tüm öğrenim kurumlarında eğitim engellenmiş durumdadır. Faşist saldırılara son verilmesini istiyen ilerici örgüt ve kuruluşların merkezleri basılmakta,yöneticileri tutuklanmaktadır. Alınan grev kararları hükümetçe ertelenmekte,süren grevler ise,polis-komando saldırılarıyle bastırılmak istenmektedir. CHP Genel Sekreteri

Eyüpoğlu ve 30 arkadaşının Pesinler'de komandoların saldırısına uğraması,faşist saldırının kapsamının ne ölçüler aldığını göstermektedir.

Tek sözle, MC hükümeti faşizme tırmanma yolunda adım adım ilerliyor. Bu amaçla,okulları,öğrenim kurumlarını,fabrikaları faşist MHP ve Ülkü Ocaklarını birer karargahı haline getirmek istiyor. Ankara,İstanbul,İzmir,Adana,Gaziantep,Bursa,Doğanşehir,Konya,Trabzon ve ülkenin dört bir yanında,faşist saldırılar sonucu, "can güvenliği"nin tamamen ortadan kalkması, her gün bir devrimci gencin veya işçinin öldürülmesi, TÖB-DER,Meslek Odaları merkezlerinin basılması, İCD İstanbul,İzmir ve Gaziantep şubelerinin kapatılması, İKD üzerinde saldırıların yoğunlaştırılması bunu gösteriyor. Maocu'ların,Troçkistlerin, provokatörlerin goşist akımların provokasyonları,gerici-faşist karması hükümetin saldırıları şiddetlendirmesi yolunda başlıca destek oluyor.

Bütün bunlar,başta işçi sınıfımız olmak üzere,demokrasiden, barıştan,ulusal çıkarlarımızın savunulmasından,toplumumuzun mutlu geleceğinden yana olan tüm güçlerin,örgüt ve kuruluşların eylem birliği kurmalarını,ilerici,yurtsever gençliğin, "öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği" savaşına arka çıkmalarını gerektir. Bu da, tüm demokratik örgütlerin,komünistlerin, işçi sendikalarının,ilerici parlamenterlerin,ana-babaların,legal sosyalist akımın ivedi,demokratik görevidir. Demirel hükümetinin faşizme tırmanma politikası ancak böyle engellenebilecektir.

Deprem bölgesinde yağma ve terör

On binden fazla insanın ölümüne,bir çok yerleşme yerinin tümüyle yıkılmasına yol açan Muradiye depreminin üzerinden bir buçuk ay geçmesine karşın bölge halkı halâ gerçek bir yardıma kavuşamamıştır. Basına da yansıdığı gibi,deprem bölgesine gönderilen yardımlar halkın eline ulaşamamakta,battaniyeler ve diğer malzemeler Van'ın çarşılarında el altından satılmaktadır.

Demirel hükûmetinin yıkıma uğrayan Kürt köylerine karşı takındığı kasıtlı ilgisizlik,şovenist çevrelerin Kürt halkına karşı giriştiği kışkırtmalarla yardımların yağmalanması sonucu hal-

kın uğradığı acılar,bölgede yer yer olaylar çıkmasına neden olmaktadır. Depremden zarara uğrayan köylüler bu durumu protesto etmek için yürüyüş yaptılar. Bu arada,dağıtılmayan yardım malzemesiyle dolu Kızılay deposu bir gurup köylü tarafından basıldı.

Demirel hükümeti,depremden zarar görenlere yardım ulaştırmak yerine,halkın üzerine jandarma birliklerini sürmektedir. Muradiye'de gösteri yapan köylülerden 20 kişi göz altına alınmış,bu arada,kendi olanaklarıyla yardım kampanyası açan TÖB-DER, İlerici Gençlik Derneği ve diğer demokratik kuruluşların da çadırları sökülmüş,bir çok öğretmen ve genç jandarma çadırlarında işkenceden geçirilmiştir.

"TKP'nin Sesi" radyosu konuyla ilgili olarak yaptığı yayında, TKP'nin istemlerini dile getirmiş,yardımların eksiksiz olarak depremden gerçekten zarar gören kimselere dağıtılmasını, halka ve halkın yardımına koşan demokratik güçlerin üzerindeki baskılara son verilmesini istemiştir.

Türk-Sovyet ilişkilerinin geliştirilmesi halkımız yararınadır

Türkiye işçi sınıfının,tüm ilerici,barışsever güçlerin, komünistlerin uğrunda savaştıkları hedefler arasında,bütün ülkelerle;özellikle Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerle iyi komşuluk,dostluk ve yaşamın çeşitli alanlarını kapsayan işbirliğinin geliştirilmesi istekleri de yer alıyor. Böylesi bir gelişmeyi halkımız,Türkiye işçi sınıfı,TKP ve öteki ilerici kuruluş ve örgütler,bölgemizde,Balkanlarda, Avrupa'da ve dolayısıyle dünyada sürekli ve güçlü bir barışın sağlanması koşullarından biri olarak görüyor.Bunun için de TKP, ulusal egemenliğin yeniden kurulması için,bağımsız bir dış politika ilkesine geçilmesini,bütün ülkelerle,Arap komşularımızla, özellikle Sovyetler Birliğiyle karşılıklı fayda ve eşitliğe dayanan,ekonomik,politik,kültürel ilişkiler kurulmasını ve geliştirilmesini şart koşar.Komünistler için güçlü bir barış,halklar arasında dostluk ve kardeşlik demektir. İnsanlığın yeni bir dünya savaşından korunması demektir.

Bundan ötürü,halkımız,ilerici kuruluş ve örgütler,TKP, tüm barışsever güçler Aralık ayının ilk yarısında Moskova'da, Enerji ve Tabi Kaynaklar Bakanı Selâhattin Kılıç ile Sovyetler Birliği Ekonomik İlişkiler Komisyonu Başkanı Skaçkof arasında yapılan görüşmeleri olumlu karşıladı. Görüşmelerden sonra Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında 10 yıllık bir ekonomik işbirliğini içeren bir çerçeve anlaşma parafe edildi. Buna göre enerji,petrol rafinerisi,demir-çelik,alüminyum ve daha birçok alanlarda iki ülke arasında işbirliği yapılması öngörülüyor.

Sovyetler Birliği'nin maddi ve teknik yardımıyle ülkemizde kurulan işletme ve fabrikaların üretime açılmasını içten gelen bir sevinç duygusuyle karşılıyan halkımız,iki ülke arasında işbirliğinin geliştirilmesini öngören her anlaşmayı da yürekten selâmlamaktadır. Çünkü Türkiye işçi sınıfı, hiç bir politik şart koşmadan yapılan bu yardımların doğrudan doğruya halkımıza yapıldığını çok iyi biliyor.

Halkımız,Türkiye'yi emperyalizmin,özellikle Amerikan emperyalizminin ekonomik,politik ve askersel örgütlerine daha sıkı bağlamaya,emperyalizmin bir sömürü pazarı durumuna getirmeye,doğal zenginliklerimizi emperyalist tekellere daha yoğun olarak peşkeş çekmeye çalışan Demirel ve ortaklarının Sovyetler Birliği ve öteki komşu sosyalist ülkelerle içten ilişkiler kurulmasına hiç bir zaman yanaşmıyacaklarını da iyi biliyor. Eğer bugün bu yönde ileri bir adım atılmışsa,bu da,halktan gelen sürekli baskının,işbirlikçi burjuvazinin içinde bocaladığı bunalımların bir sonucudur.

Türk-Sovyet ilişkilerinde de,bütün komşularımızla da iyi komşuluk,dostluk ve karşılıklı yarara dayanan işbirliği ilişkilerinin sağlam temeller üzerinde gelişmesi,işçi sınıfının da yer alacağı demokratik, halktan yana bir hükümetin işbaşına gelmesine bağlıdır.

1976 yılının kısa bir bilânçosu

1976 yılı,derin,köklü sosyal değişiklikler yılıydı. 1976'da uluslararası alanda gerginliğin yumuşaması,Avrupa ve dünyada kalıcı bir barışın sağlanması,politik yumuşamanın askersel yumuşamayle tamamlanması,genel bir silâhsızlanmaya gidilmesi sorunlarının çözülmesi için yeni olanaklar doğdu. Böylesi bir gelişme de güçler dengesinin barıştan, demokrasiden,sosyal ilerleme ve sosyalizmden yana daha somut bir biçimde değişmesini sağladı. Yeni bir dünya savaşına karşı olan güçlerin sayısı arttı.

Bu da, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin izlediği Leninci barış politikasının yaşamda gerçekleşmesinin bir ifadesidir. 1976 yılında da Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler gerek ulusal, gerekse uluslararası forumlarda,sürekli bir barışın ve güvenliğin sağlanması, yumuşama sürecinin yeni başarılar kazanması yönünde somut önerilerde bulundular. Bunların başında,genel bir silâhsızlanmaya gidilmesini içeren uluslararası silâhsızlanma konferansının toplanması,nükleer silâhların üretimini ve kullanımını yasaklıyan anlaşmalar imzalanması, NATO ve Varşova Antlaşması gibi askeri örgütlerin karşılıklı dağıtılması, uluslararası ilişkilerde kuvvete başvurulmaması gelmektedir. Bu somut öneriler ,dünyada geniş yankılar yarattığı gibi, milyonlarca barışseverin,tek sözle dünya halklarının ezici çoğunluğunun desteğini kazandı. Ve bu öneriler,kalıcı bir barışın sağlanmasının hayal değil,bir gerçek olduğunu, barışı ve güvenliği herkesten çok komünistlerin vargücüyle savunduklarını gösteriyor.

Sosyalizmin konumları daha da güçlenirken ve gelişirken, 1976 yılı ulusal kurtuluş savaşlarının yeni başarı ve utku yılı oldu. Ulusal bağımsızlıklarına ve egemenliklerine kavuşan ülkeler, sosyalizme yönelik demokratik gelişme yolunu seçtiler. Bugün Sovyetler Birliği ile öteki sosyalist ülkelerin kardeşçe,dostça yardımıyle bu yoldan emin adımlarla ilerliyorlar. Ulusal bağımsızlık ve egemenlikleri uğrunda emperyalizme, ırkçılığa ve faşist rejimlere karşı savaş yürüten halklar 1976 yılında geniş anti-emperyalist, anti-faşist cephenin ,eylem birliğinin oluşması ve gelişmesinde yeni ve daha büyük başarılar elde ettiler.

1976 yılında kapitalist ülkeler emekçilerinin tekellerin sömürüsüne gerici,sömürgen sınıflara karşı yürüttükleri sınıf savaşları yeni boyutlara ulaştı. Devrimci,demokratik ve anti-emperyalist hareket daha da güçlendi.Grev ve gösteri yürüyüşlerine katılan emekçilerin sayısı arttı.Bütün bunlar dünya devrim sürecinin bugüne kadar görülmemiş biçimlerde geliştiğini gösteriyor. 1976 yılı devrim sürecine yeni yeni kuşakların, parti ve örgütlerin katılması ve böylece dünya komünist ve işçi hareketinin,sosyalist dünya sisteminin ve ulusal kurtuluş savaşlarının daha da güçlenmesi ve örgütsel ve ideolojik bakımdan birbirlerine sıkısıkıya örülerek gelişmesi yılıdır.

Türkiye işçi sınıfı,emekçileri ve halkımız için 1976 yılı, demokratik hak ve özgürlükler uğrunda çetin savaşların yürütuldüğü , yığın eylemlerinin yeni boyutlara ulaştığı, Demirel hükümetinin bu gelişmeyi ezmek için faşist tırmanışa hız verdiği, halkımızın geçim sıkıntısının daha ağırlaştığı bir yıl oldu. Bunun için 1976 yılının Türkiye halkına ne getirdiğini belirlemek için geride bıraktığımız yılın gelişmelerini çeşitli alanlarda ele almak gerekmektedir.

Ekonomik ve sosyal alanda

1976 yılı,ekonomik ve sosyal bakımdan halkımız için bir yıkım yılı olmuştur. Kapitalizmin bunalımları, çelişkileri bir kez daha derinleşti. Halkın yoksullaşma süreci daha da arttı. Günlük tüketim maddelerine yapılan zamlar bakımından Turkiye Avrupa'da ilk sıraları işgal etti. Açık işsizler ordusu 3,5milyonu aştı. Esnaf ve zanaatkârlar,küçük üreticiler arasında iflâslar daha da arttı. Resmi verilere göre, 1976'da enflâsyonun hızı % 30'u buldu. Türkiye'nin iç ve dış borçları 246 milyar lirayı aştı. ANKA ajansının yıllık ekonomik raporuna göre, 1976'da kişi başına düşen dış borç yükü 125 dolardan, 171 dolara fırladı. Devlet Planlama Teşkilâtı'nın verdiği rakamlara göre, 1976 yılında 3 milyon çocuk okul dışında kaldı.

Buna karşılık büyük tekellerin,yerli ve yabancı sermaye çevrelerinin vurgunları,kârları görülmemiş ölçüler aldı. Bu sömürü düzenini sürdürmek için Demirel hükümeti 1976 yılında da emperyalist güçlerin ekonomik,politik ve asker-

sel örgütlerine daha sıkı bağlanma yollarını aradı. Bu amaçla, Demirel ve ortakları memleketin kapılarını Batı Alman ve Japon emperyalist tekellerine ardına kadar açtı, onların sömürüyü yoğunlaştırma önerilerine "evet" dedi. Saldırgan NATO'nun çeşitli toplantılarında, Amerikan emperyalizminin harpçi plânlarını gerçekleştirmek, bölgemizde barışı baltalamak için halkımızın sırtına yeni borçlar yükledi.

MC'nin faşizme tırmanış politikası

Bu halk düşmanı politikaya karşı direnen ilerici güçlere, en başta işçi sınıfına, yurtsever öğrenci ve aydınlara, geniş emekçi yığınlarına karşı Demirel hükümeti, 1976 yılı boyunca kanlı bir terör uyguladı. Yalnız son bir yıl içinde polisin ve faşist komandoların kurşunlarıyle öldürülen işçi ve yurtsever gençlerin sayısı 100'ün üstündedir. Bu hükümet, fabrikada, tarlada, köyde, kentte, sokakta, okulda ve üniversitede hemen hemen hergün kan döktü. Sömürü ve baskı düzenini güvence almak için yüzden fazla gerici, faşist tasarı hazırladı ve Meclise sundu. Bunların başında, ilerici derneklerin kapatılmasını, demokratik hakların ve sendikal özgürlüklerin daha da kısıtlanmasını, fabrikalarda faşist komando guruplarının kurulmasını, faşist nitelikteki DGM'nin dayatılmasını öngören tasarılar yer alıyor. Demirel hükümeti bu amaçla, Maocu'ları, goşistleri, sarı sendika ağalarını, MİT ajanlarını ve her türlü oportünistleri daha sık kullanmaya yeltendi.

Bütün bunlar işbirlikçi burjuvazi iktidarının ekonomik ve sosyal yapısıyle, emekçilerin yaşamsal isteklerinin arasındaki uçurumun daha da derinleştiğinin kanıtıdır. Demirel hükümetinin faşist tırmanış politikasına karşı işçi sınıfının, geniş emekçi yığınlarının, yurtsever aydınların, ilerici kuruluş ve örgütlerin, işçi sendikalarının yığınsal direnişi bunu gösteriyor.

Yığın direnişleri

1976 yılında da işçi sınıfının, tüm ilerici güçlerin demokratik hak ve özgürlükler, ekonomik, politik, sosyal ve toplumsal dönüşümler için savaşı yeni boyutlara ulaştı. İşçi sınıfı örgütsel bakımdan güçlendiği gibi, ana öncü güç olarak toplumun çeşitli katmanlarını bu savaşa çekme, tüm ilerici güçlerin eylem birliğini sağlama yönünde önemli adımlar attı. 1 Mayıs gösterisinde ve DGM'ne karşı yığınsal direnişte 500 bin işçinin tek bir yumruk gibi savaş alanına atılması bu gelişmeyi gösteren en somut olaylardır. Bu direnişlerin ana parolası, "TKP'ne özgürlük!" "Faşizme geçit yok!" "MC Hükümetine hayır!" "141 ve 142 gibi faşist maddeler kaldırılmalıdır!" "NATO'dan çıkılmalıdır!" "Bağımsız, barışçı bir dış politika izlenmelidir!" sloganları, haykırışları oldu.

Böylece 1976 yılında Türkiye'de, eski ile yeni, ilericilikle gericilik, işçi sınıfıyle işbirlikçi burjuvazi, halkımızla Amerikan emperyalizmi arasındaki savaşım elle tutulur, gözle görülür bir yoğunluluk kazandı. Demokrasi, barış ve bağımsızlık savaşımı görülmemiş bir biçimde gelişip, güçlendi. Faşizme karşı protesto miting ve gösterileri, zincirleme işçi grevleri, işçi sınıfının, devrimci sendikaların, ilerici güçlerin kesin ve kararlı tutumu toplumun öteki katmanlarını da yakından etkiledi.

Türkiye işçi sınıfının 1976 yılında verdiği başarılı sınıf savaşlarının yankıları geniş oldu, ülke sınırlarını aştı. Avrupa işçi sınıfının geniş desteğini ve dayanışmasını kazandı. Avrupa proletaryası, demokratik kamuoyu, Türkiye'li kardeşlerine yardım elini uzattı. Avrupa kardeş komünist ve işçi partileri bu dayanışma eylemlerinin başını çekti. Proletarya enternasyonalizmine bağlılığını gösterdi. Sınıfsal dayanışmanın en bilinçli örnekleri verildi.

1976 yılında sınıf savaşlarının böylesi örgütlü ve yığınsal yön almasında, halktan yana ilerici, demokratik bir hükümet için yürütülen savaşa yeni yeni güçlerin ve katmanların katılmasında TKP'nin rolü, etkisi büyük olmuştur.

TKP'si elindeki bütün olanaklarıyle,sözlü ve yazılı yayınlarıyle halkımızı, Demirel hükümetinin faşizme tırmanma politikası karşısında sürekli uyardı,işbirlikçi burjuvazinin,Mao'cuların, sarı sendikacıların işçi, halk düşmanı oyunlarını, provokasyonlarını açığa vurarak, yığınlara doğru yolu gösterdi. TKP parlamento içi savaşın parkamento dışı savaşla sımsıkıya örülmesini önerdi.TKP yığınlara inme, yığınlar arasında çalışma ilkesinden bir an olsun geri durmadı.

TKP gerek ulusal gerekse uluslararası alandaki eylemlerinde Leninci savaş çizgisinden hareket etti,dünya emekçilerinin güçlü silâhı proletarya enternasyonalizmini savundu.
